

עין משפט
נר מצוה
לו:

קח א מיי שייא מהל
טומאת
הל"א:
קט ב מיי שש פיי הלכה
טז:
קי ג מיי שש הלכה ח:
קי"ד ד מיי פיו מהל
איסורי תנח הלכה
טז:

שיטה מקובצת

[illegible]

רבינו גרשום

א"ל ר' זיכא אב"י אב"י
 י"א שנה מ' ששען וסבתו
 ל' שנה מ' חכמי ש"ס
 דברן רבנן ד' י"א ר' זיכא מ.
 כלומר ר' זיכא רבינו מ' ששען
 יצא מהבזר לנת וסבתו
 ר' עשאוהו חכמי ש"ס
 מרבנן: א"ל א"ל א"ל
 לקיש ללוח קא כמביא
 ליה כלומר אטו מביע
 ליה ל' ששען ק' לקיש
 יא מביע דברבן א"ל
 נסמא ארכלין ולא
 שרפין: כ' קא כמביא ל' ששען
 לשרפין. דא נסמא וננא
 ר' דרש שרפין לשרפין
 ואלא דרש שרפין מביע
 בית שמעאי. כלומר
 באתן מ' ששען וסבתו
 בעזרה: והאמר ר' זיכא
 ששען בית שמעאי ר' זיכא
 כלומר דא ננו וצל
 הכל) שומא בששען
 בית שמעאי בעזרה
 אלו ק' משה בית
 שמעאי דרשקה דהמיס:
 אלא דאדכשיש בחיבת
 הקיש. כלומר דא מסיק
 [דחיבת הקיש]
 מדאורייתא והכשי אשי
 יצא בעל

השוחט פרק שני חולין

היה בבת וחד בשרץ וצריכי. והיה דהוא מלי למימד חד בנבלה וחד בשרץ וצריכי דנבלה חמורה משרץ לעיני משא ושרץ חמור מנבלה דשיעורו כנעדרשה אבל ק"ק בבת דמטמא טומאת ו' מנה בן דעני הכשר כיון דלויא לאוקמי אירך קרא בנבלה ואומר הר"י

לדון דמרוויחו בשך כמיני איכא
ואקומוי גאס איזו עיני לל הטומאות
איהם יקלף מח ושך מהדיני בגזירה
היה דנגד ועור חפליין בפי כמה
אשה (שנ דף 70.) לענין קילק
והבן ו"ל דלא ילפיין מבגד ועור
אלא לענין בגד דהבגד בגד שיה כמו
האכל לענין הדין הכשר על צד למיץ
בגזירה שניה וז"ל דפסחים (דף 100.)
ישיי' עוד קרא שלישי וכל משקה
יסתה יסתה ככל כלי יטמא ומאי יטמא
השכר ומפרש חד תלושין וחד
תלושין ומפרש ודאי ודאי לר' נחמן ושך
לכל חד וחד תרי קראי משום תלושין

אבי עשאוהו כחכש
רבי וירא ת"ש ^ההבן
הוכשר הלל אומר ל
הלל לשמוא אמאי
במים הוא אמר ליה
מים מדרבנן א"ל רב
הוכשרו בשחיטה וא
כחכשר מים ואמר לך

עשאוהו כהכשר מים
עשאוהו כהכשר מים
בן לקיש לתלות קמביב
ליה לשרוף מכלל דר
מנא לן אילימא מו
יגע בכל טמא האי
אילימא דאתכשר בדר
בר אבא א"ר יוחנן מ
מבשר שנאמר ואל
תשפכנו כמים דם

מדאורייתא הכשר בלל משקה בשום מקום יומא: **אלא** שאין מבשרין. וזהו מלי' לומר דליתכשר במים מתחבצין דטעמא דרבי יוסי ב"ר חנינא דלמר משקי ב' מתבטחין און דליתכשרין משום דהוו תולשין וקסבר דתולשין לא מכשרי מדאורייתא דדריש בל משקה אשר יעמה בכל כלי יעמא כ"מ"ד פ"ב דק"ה דפסחים (טו.) יעמא ומתבטח וילכא אלל חד קרף נכשר ומוסבך ליה אלא קמא במחבצין טפי ובתולשין בצעורה אוקמי מדאורייתא: **רבי** הימא תרנמא אדם ויה משקי קאמר. עיקר דיוקא פ"ה (ל"ב) דקדמין משקי ב"ר דמנא (ל"א) וילמא כתיבא משקה ב"ה אלל אדכן

אמר דמשמע לזון רבים וגבי מחט שנמצאת בנשר בסוף פ"ק
 ופסחים (דף כ"ט) גמ' לא צ"י לשנויי תרגומא אדם משום דה
 פירכא אבל התם לעיל (טז) הוהו פירקא משני תרגומא אדם
 לא חייס אקושיא וז' דמפרש משקל דעלמא כמו פסוק האומר
 בקדושי (דף ס"ד) דאמר מלי בנורית בנורית דעלמא:

עדיין משקה בופה ע"ה. פירם הקונטרס וטפל מן העור
לגבר וקשר לפרסומו דלסן קר הוו תלשומא ונפאל סבר
ממש וליכא אלא חד קרא בכסרש קר לומר דלשומאל נפאל תלשומן
ע"ה העור הכשר הוכשר דע"ה לא פליגי בריש העור והכשר ונקט
מחזירין דכשעת דיבוקן כעור הוו מחזירין: **והבשר** צ"ב
לגבר דקרא אחי דמתייב ליה חנת הקדש ולא בני הקדש: **עצים**
המתכתיים אמאי אמרין ושמן לתכשרי חבתה הקדש ליהוי
חזול מרי דמרי דלכול כגון עץ וכוונה שהוא דבר עץ וזהו
חזול מרי דמרי דלכול כגון עץ וכוונה שהוא דבר עץ וזהו

לאו למטעני חיבת הקדש. דלא הוי כהנשר מים ממש: וכי יותן מים על זרע ונפל מונבלתם עליו וגו' (ויקרא יא) משמעני בשדארים ואשמעין דלא נעמא אורל אלל בהכשר ומכל האורל (שם) אחא אלאחמינו בעומתא מת ואע"ג דפרשתא שריא כחיי אס אינו ענין להא תנהו

ענין לעומתה: מה: ואפי' למימני
 ביה ראשון ושני. דהא ממני בחולין
 חוקימאן בשמעמיה קמייחאן חזכרון
 ליהא משום אפיספוליו גוסא לחזקתו
 כחילה: ואל לאו אוכל הכא במים
 הוא. ואפי' מניין והוא הדין לחיות
 הקדש קדשים: ודברקין. ולא שרפין
 עהד תרומה וקדשים אס נגעו ביה
 שמיא זומר הוכשר. דאפי' דלא
 ניחא ליה במשקה היואל מהס דהא
 לאיצוד חלי גורנין לה גיילאות שבת
 (שבת דף טו.) ואשמא יצטרע בקדושת
 מווספות: דא לאו אוכל הכא במים
 הוא. דהא כהאי משקה לא ניחא

מים מדרבנן אמר
 לגת "שמאי אומר
 הוכשר ושתיק ליה
 הא לא אוכל ליה
 בכי עשאוהו כהכשר
 יוסף אמינא לך אנא
 אמרת לי עשאוהו
 רבי זירא ואמרת ליה

לרש לקח לענין גולותאסר חלילה
מנינא זיה ראשון ושני מיהא מדרכנ:
כי קמבעיא ליה לטרור. אי מנינא
זיה ראשון ושני מדאורייתא לטרור
דאמרוהא וי קדש אחר שנעב זיה:
וסרסין מכלל. דא פשיטא ליה
לרש לקח לענין איספול גופיה דהוי
הכנס מדאורייתא וסרסין ליה
ובנוגע זו הוא דמספקא ליה: והכשר
אשר יגע. קדשים כמי: במשך
כי מוכחא. במש שרצו בזה הכשר

אִינוּ מְבַשֵּׂר אֵלָא
 מִמִּבְחָיָא וְהָא גִי' א"ר
 בֵּית מִמְבָּחָיָא לֹא דִיין
 מְבַשְּׂרִין וְכִי תִימָא
 קִי קָאמַר אֵלָא לֹא
 וְדַלְמָא כְּדָרְבַּי יְהוּדָה
 בֵּית יְהוּדָה אָמַר שְׂמוּאֵל
 ה' שֶׁל זְבַחֵי שְׁלָמִים
 וְעֵדִינן מִשְׁקָה טוֹפָה
 חֲבִירָתָא יִרְבּוּתָא עֲצִים
 בְּנֵי אֲכִילָה גִינוּהוּ
 רָא לְהוּ וּמִשְׁוִיָּא לְהוּ
 תִּתְּ הַקֹּדֶשׁ מִבְּשֶׁרְתָּהּ
 מֵאֵי

דמשכא: טופא עליה. ונפול מן העור לבשר: והבשר כל עמוד וגו' (ויקרא יז) והלא והבשר ימירא הוא דהא רישא דקרא בבשר משתעי: כלבא עמי ונבוכה. לקבל טומאתא איולי: כבש נמי. כל קדשיה שלום הובשרו כגון ציד של מנחות. אלמא חייבי הקדש דלוייתא וזבחינן עליה ומחייבנא ליה לריש להשי:

מאי
 "ק דפסחא (דף טו.) דחלושין לא מכשרי דהא דריש יטמא יטמא ויטמא
 ומחורבין מחד קרא' ללא משמע הכי מדנקט והעבירה צברה ויטמא
 (טז.) אלא 'פסחי ד' להכשר אכל בשם שומר הכשר" כ"ע מודי דהיינו
 שם ולבונה. 'א חמיה מנא לן דאחא לרבות עמים ולבונה דלמא
 לבונה בני אביהא יניהו י"א חבת הקדש ב'. וא"ת מושכר לשויי
 אוכל כמו עמים ולבונה וי"ל דחבת הקדש מהני מושכר לשויי
 אוכל אבל לשויי משהו אוכל מושכר לא מהני חבת הקדש:

מסורת הש"ס

(א) ע"ז לט: שבת ט"ו.
(ב) (לעיל לג.) פתחים
ט"ו. (ודף כ.) ודף כ"ג;
(ג) פתחים ט"ו. כ"ה (ד) (שם
כ"ה.) (ה) ופתחים כ"ד. לה.
וכתוב לה. מ"ו: (ו) (לעיל
לג.) (ז) ופתחים חמ"ט שבת
ח' ד"ה וז"ל (ח) ד"ה
(ט) ופתחים חמ"ט ד"ה לא
דין. (י) ג"ל ב"ש, כ"ה ג"ל
דס ומ"ט.

מורה אור השלם

1. והבשר אשר יגע בכל
טמא לא יאכל באש
ישרף והבשר כל טהור
יאכל בשר: ויקרא יט
2. לא תאכלנו על
הארץ תשפנו כמים:
דברים יב כד

מוסף רש"י

[illegible]

4. $\mathcal{A} \subseteq \mathcal{B}$ and $\mathcal{B} \subseteq \mathcal{A}$